

Sygnatura akt I C 246/23

Dnia 25 września 2023 r.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 marca 2023 r. powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego R. B. kwoty 8 042,07 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Pozwany R. B., któremu skutecznie doręczono pozew wraz z załącznikami i pouczeniami, będąc zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na niej, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 23 sierpnia 2022 r. R. B. złożył wniosek numer (...) o udzielenie pożyczki konsumenckiej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Załącznikiem do wniosku było zestawienie proponowanych kwot składających się na prowizję pożyczkodawcy w wysokości 2850 zł, stanowiącą jeden z elementów całkowitego kosztu kredytu, który zostanie uwzględniony w warunkach umowy pożyczki, o ile umowa ta zostanie zawarta. W zestawieniu tym wskazano, że prowizja zostanie przeznaczona na:

- a) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na koszt wynagrodzeń pracowników w wysokości 453 zł,
- b) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na koszt działań marketingowych w wysokości 110 zł,
- c) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na koszt utrzymania oraz obsługi systemów i infrastruktury teleinformatycznej w wysokości 23 zł,
- d) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na koszt operacji bankowych w wysokości 30 zł,
- e) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na koszt zużycia materiałów i energii, artykułów biurowych, środków czystości w wysokości 68 zł,
- f) pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej pożyczkodawcy w części przypadającej na podatki, daniny publiczne inne niż podatek dochodowy od osób prawnych w wysokości 34 zł,
- g) podatek dochodowy od osób prawnych odprowadzony przez pożyczkodawcę, liczony od dochodu podatkowego w wysokości 270 zł,
- h) marżę pożyczkodawcy w wysokości 1862 zł, stanowiącą stałą kwotę w okresie kredytowania, a będącą wynagrodzeniem pożyczkodawcy, pod odprowadzeniu podatku wskazanego w pkt g), uwzględniającą koszty związane z monitoringiem i dochodzeniem spłat przeterminowanych zobowiązań oraz koszty związane z odpisami z tytułu nieściągalnych wierzytelności.

Przyznane w trybie art. 339 § 2 k.p.c., a nadto dowód:

- wydruk załącznika do wniosku numer (...) k. 17

W dniu 24 sierpnia 2022 r. R. B. (pożyczkobiorca) zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. (pożyczkodawcą) umowę pożyczki gotówkowej numer (...).

Na podstawie tej umowy pożyczkodawca na wniosek pożyczkobiorcy udzielił pożyczki gotówkowej w wysokości 6 000 zł, na którą składała się:

a) całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, nieobejmujących kredytowanych kosztów pożyczki, które pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy, wynosząca 3 000 zł,

b) kredytowane koszty pożyczki, czyli kwota pieniężna wynosząca 3 000 złotych, która miała zostać przeznaczona na zapłatę kosztów należnych w dniu zawarcia umowy, o których mowa w pkt 1.4 umowy. Pożyczka została udzielona na 36 miesięcy (punkt 1.1 umowy). Stopa oprocentowania pożyczki była stała i wynosiła 19,87 % w skali roku (punkt 1.2 umowy).

Koszty związane z udzieleniem pożyczki pożyczkodawcy obejmowały:

a) opłatę przygotowawczą w wysokości 150 zł,

b) prowizję pożyczkodawcy w wysokości 2 850 zł (punkt 1.4 umowy).

W związku z powyższym, w punkcie 1.5 umowy wskazano, że całkowity koszt pożyczki, czyli wszelkie koszty które pożyczkobiorca był zobowiązany ponieść w związku z umową wyniosły 5 028 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę, czyli suma całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty pożyczki, wyniosła 8 028 zł.

Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić pożyczkę w 36 równych miesięcznych ratach, w wysokości po 223 zł w terminach wskazanych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik numer 1 do umowy, na rachunek pożyczkodawcy (punkt 2.1 umowy).

Zgodnie z punktem 3.1 umowy, jeśli pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 [1] Kodeksu cywilnego.

W punkcie 5.2 umowy strony postanowiły, że umowa jest zawarta na czas oznaczony, do upływu okresu kredytowania, tj. do dnia 3 września 2025 r. lub do całkowitej spłaty wszystkich zobowiązań pożyczkobiorcy wynikających z umowy. Z kolei w punkcie 5.3 umowy wskazano, że ulega ona rozwiązaniu m.in. w przypadku wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę.

Zgodnie z punktem 7.1 umowy pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Wypowiedzenie umowy było równoznaczne z postawieniem w stan natychmiastowej wymagalności należnej pożyczkodawcy całkowitej kwoty do zapłaty, o czym pożyczkodawca miał poinformować pożyczkobiorcę w oświadczeniu o wypowiedzeniu, wzywając go do zapłaty wymagalnej kwoty.

Przyznane w trybie art. 339 § 2 k.p.c., a nadto dowód:

- wydruk umowy pożyczki z dnia 24 sierpnia 2022 r. wraz z harmonogramem spłat k. 7-9
- formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 10-11
- regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k. 12- 13

- potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki gotówkowej (...) k. 14

W dniu 25 sierpnia 2022 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił R. B. pożyczkę w kwocie 3 000 zł.

Przyznane w trybie art. 339 § 2 k.p.c., a nadto dowód:

- potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 15

- zakładka P. dla umowy (...) k. 19

Pismem z dnia 4 listopada 2022 r. pożyczkodawca (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał R. B. do zapłaty dwóch zaległych rat pożyczki numer (...) w łącznej kwocie 446 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

Przyznane w trybie art. 339 § 2 k.p.c., a nadto dowód:

- pismo z dnia 4 listopada 2022 r. k. 16

Pismem z dnia 5 grudnia 2022 r. pożyczkodawca (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. złożył R. B. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki numer (...) z dnia 24 sierpnia 2022 r. z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie poinformował, że zadłużenie z tytułu ww. umowy pożyczki na dzień wystawienia wypowiedzenia wynosi 8 042,07 zł i wezwał pożyczkobiorcę do niezwłocznej zapłaty tej kwoty. Pismo doręczono R. B. 8 grudnia 2022 r.

Przyznane w trybie art. 339 § 2 k.p.c., a nadto dowód:

- wypowiedzenie umowy pożyczki k. 12

- wydruk śledzenia przesyłek k. 35

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił stosownie do art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. na podstawie powołanych wyżej dowodów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. Jednocześnie sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie, bo nie budziły one wątpliwości, ani nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Pozwany R. B. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na niej, nie żądał przeprowadzenia jej w swej nieobecności i nie złożył odpowiedzi na pozew. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. uzasadniało to wydanie wyroku zaocznego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej zgodnie z twierdzeniami powoda sąd był zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia był przepis art. 720 § 1 k.c. W sprawie znalazły zastosowanie także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w brzmieniu z dnia zawarcia umowy (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 t.j. z dnia 12 grudnia 2019 r., dalej „u.k.k.”) oraz przepisy art. 385¹ k.c. i następne, albowiem umowa pożyczki z dnia 24 sierpnia 2022r. miała charakter umowy konsumenckiej.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W świetle ustalonego stanu faktycznego i brzmienia art. 720 § 1 k.c. sąd zważył, że umowa pożyczki z dnia 24 sierpnia 2022 r. co do zasady wiązała strony, choć nie w pełnym zakresie. Zawiera ona bowiem niedozwolone postanowienie umowne, które już od chwili zawarcia umowy nie wiązało pozwanego. Postanowienie to dotyczy wysokości prowizji zastrzeżonej w kwocie 2 850 zł w związku z udzieleniem pożyczki. Jako postanowienie nieuzgodnione indywidualnie i nieokreślające głównego świadczenia stron kształtowało ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1-4 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Z cytowanych wyżej przepisów art. 385¹ k.c. wynika, że możliwość uznania postanowienia za niedozwolone zależy od łącznego spełnienia następujących przesłanek: 1) postanowienie jest stosowane przez przedsiębiorcę wobec konsumentów, 2) postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione, 3) postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, 4) postanowienie narusza w sposób rażący interesy konsumenta, 5) postanowienie nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Spełnienie pierwszej z ww. przesłanek nie budzi żadnych wątpliwości, nie było przedmiotem sporu, zaś konsumencki charakter umowy wynika choćby wprost z formularza informacyjnego do umowy (...), gdzie wskazano, że dotyczy on „kredytu konsumenckiego”. Podobnie bezsporne było spełnienie drugiej przesłanki, tj. braku indywidualnego uzgodnienia omawianego postanowienia umownego z konsumentem. Umowa została sporządzona na standardowym formularzu, a nadto z twierdzeń pozwu wynika, że zawarcie umowy nastąpiło przez „zaakceptowanie przez pozwanego oferty powoda”. Pogłębionej analizy wymaga natomiast ocena pozostałych przesłanek uznania postanowienia za niedozwolone.

Analizę tę należy rozpocząć od ustalenia tego, jakie były główne świadczenia stron tej umowy. Pojęcie „głównych świadczeń stron” (art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c.) należy interpretować wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r., I CK 635/03, LEX nr 846537). Jak zatem wynika z art. 720 § 1 k.c., przy umowie pożyczki głównymi świadczeniami stron są - w przypadku pożyczkodawcy - udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony czas, a w przypadku pożyczkobiorcy - zwrot tych środków. Oznacza to, że pozostałe świadczenia, w tym wynagrodzenie pożyczkodawcy, są świadczeniami ubocznymi, do których ma zastosowanie przepis art. 385¹ § 1 zdanie pierwsze k.c. Spełnienie piątej z wymienionych wyżej przesłanek należy więc uznać za niewątpliwą.

Odnosnie do przesłanek trzeciej i czwartej należy wskazać, że dobre obyczaje są to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie normami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20 sierpnia 2012 r., XVII Amc 1380/11, (...) 2013, nr 59, poz. 4132).

Z kolei przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję, na niekorzyść konsumenta, praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, LEX nr 395247). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia

umowy konsumenckiej należy rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 lipca 2021 r., I ACa 674/21, LEX nr 3231525).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy sąd zważył, że zasadniczo nie ma wątpliwości co do możliwości zastrzeżenia w umowie obowiązku zapłaty prowizji na rzecz pożyczkodawcy. Jednakże w realiach niniejszej sprawy prowizja ze względu na jej wysokość, a także w kontekście pozostałych postanowień umownych musi być uznana za nieuczciwą i rażąco wygórowaną, a przez to spełniającą przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. i niewiążącą konsumenta.

Po pierwsze, wysokość prowizji stanowi 95 % kwoty faktycznie udostępnionej pozwanemu z tytułu umowy pożyczki. Powód pobrał od pozwanego także opłatę przygotowawczą 150 zł i odsetki kapitałowe, których wysokość z góry wyliczona za cały okres trwania umowy wynosiła 2028 zł. Z tego wynika, że pozwany już w chwili uruchomienia pożyczki posiadał zadłużenie w wysokości 8 028 zł, otrzymując od pożyczkodawcy kwotę kapitału w wysokości 3 000 zł. Należy wskazać, że narzucanie w umowie tak wysokich kosztów udzielenia pożyczki naraża konsumenta na niemożność wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania.

Po drugie, sąd zważył, że powód pobierał od pozwanego odsetki kapitałowe od udzielonej kwoty pożyczki w wysokości niemal maksymalnej. Wysokość tych odsetek zgodnie z umową wynosiła bowiem 19,87 % w skali roku, podczas gdy w dniu zawarcia umowy wysokość maksymalnych odsetek kapitałowych wynosiła 20 %. Należy wskazać, że odsetki kapitałowe pełnią tę samą funkcję, co prowizja. Są one wynagrodzeniem za umożliwienie pożyczkobiorcy korzystania z kapitału pożyczkodawcy. Skoro powód pobierał od pozwanego owo wynagrodzenie w postaci odsetek kapitałowych w niemal maksymalnej dopuszczalnej w świetle art. 359 § 2¹ k.c. wysokości, to tym bardziej prowizja zastrzeżona w niemal maksymalnej możliwej w świetle art. 36a u.k.k. wysokości musi być uznana za nieuczciwą.

Po trzecie, przeznaczenie prowizji zastrzeżonej w umowie pożyczki nie zostało w istocie wyjaśnione. Z umowy nie wynika sposób jej wyliczenia. Powód złożył do akt załącznik do wniosku numer (...) o udzielenie pożyczki, w którym wskazano jedynie propozycję rozszerzenia kwoty prowizji na poszczególne koszty ponoszone przez powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, ale nie wiadomo, czy propozycja ta została ostatecznie zrealizowana.

Co więcej, z zawartej w omawianym załączniku propozycji wynika, że kwota środków przeznaczanych na zaspokojenie określonych wydatków zależna jest od wysokości dopuszczalnej w świetle art. 36a u.k.k. prowizji. Innymi słowy, gdyby formalnie dopuszczalne koszty pozaodsetkowe były wyższe, to powód przeznaczyłby na pokrycie poszczególnych kosztów większe kwoty. O ile w przypadku podatku dochodowego jego wysokość jest wprost proporcjonalna do wysokości dochodu, o tyle nie sposób przyjąć, aby wysokość udzielonej pożyczki wpływała na koszt wynagrodzeń pracowników, zużycie materiałów biurowych, czy inne podobne wydatki związane z zawarciem konkretnej umowy pożyczki. Trudno zatem przyjąć, aby wskazane w propozycji kwoty przeznaczone na pokrycie poszczególnych wydatków rekompensowały rzeczywiste koszty udzielenia i obsługi pożyczki. Należy przypuszczać, że z kwoty prowizji wyliczono przy zastosowaniu znanych tylko powodowi wskaźników procentowych pewne kwoty składowe i przyporządkowano je arbitralnie do poszczególnych typów wydatków.

Ponadto, wydatki wymienione w załączniku są typowymi kosztami prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek. O ile nie mają one powiązania z wysokością kosztów rzeczywiście poniesionych przez pożyczkodawcę w interesie określonego pożyczkobiorcy, pożyczkodawca nie może ich na niego przerzucać. W niniejszej sprawie powód nie wykazał swego uprawnienia do obciążenia pozwanego tak wysokimi kosztami prowizji koniecznością poniesienia ich w związku z tą konkretną umową pożyczki. Można więc przypuszczać, że prowizja miała być źródłem zysku powoda. W świetle zasad doświadczenia życiowego jego wysokość (95% kapitału) znacznie odstaje od wysokości zysków osiąganym w ramach typowej, rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej. Można mniemać, że tego rodzaju opłaty mają dodatkowo rekompensować powodowi podwyższone ryzyko udzielania pożyczek osobom, które często ich nie spłacają. Wniosek taki nasuwa się sam biorąc pod uwagę fakt, że kwota prowizji została określona w taki sposób, aby wraz z opłatą przygotowawczą nie przekroczyła limitu kosztów pozaodsetkowych wynikających z art. 36a ust. 1 u.k.k. w brzmieniu w dacie zawarcia umowy i nie naruszyła art. 36a ust. 2 u.k.k., który stanowi, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty

kredytu. W niniejszej sprawie suma kosztów pozaodsetkowych (3000 zł) jest dokładnie równe całkowitej kwocie kredytu (pożyczki).

Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2021 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/20 okoliczność, że pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (obecnie tekst jedn. Dz. U. z 2019, poz. 1083 ze zm.), nie wyłącza oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.). Celem regulacji określonych w ustawie o kredycie konsumenckim jest bowiem ochrona konsumentów przed nadmiernym obciążaniem ich kosztami udzielonych kredytów, a nie przyznawanie pożyczkodawcy uprawnienia do naliczania opłat w maksymalnej przewidzianej przez tą ustawę wysokości bez względu na to czy poniósł on jakiegokolwiek koszty związane z zawarciem umowy pożyczki. Zasadność obciążenia pożyczkobiorcy taką opłatą musi być każdorazowo podyktowana ściśle określonymi kosztami i względami związanymi z procesem zawarcia konkretnej umowy pożyczki.

W niniejszej sprawie powód kosztów tych nie wykazał, gdyż wyliczenia zawarte w załączniku do wniosku numer (...) (k. 17) budzą omówione wyżej wątpliwości. Dlatego sąd uznał, że postanowienie regulujące obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda prowizji w kwocie 2 850 zł nie wiąże go, gdyż w świetle art. 385¹ § 1 k.c. jest to niedozwolona klauzula umowna. Po wyeliminowaniu z umowy tej klauzuli abuzywnej obowiązek zapłaty ciążyący na pozwanym obejmował zwrot udzielonego kapitału (3000 zł) i zapłatę opłaty przygotowawczej (150 zł), a także odsetek kapitałowych za czas obowiązywania umowy oraz od kwoty należnego kapitału.

W niniejszej sprawie umowa pożyczki uległa rozwiązaniu z dniem 8 stycznia 2023 r., z upływem 30 dni od doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu. W sprawie wiadomo zatem, że umowa obowiązywała od 24 sierpnia 2022 r. do 7 stycznia 2023 r. i że oprocentowanie pożyczki wynosiło 19,87 % w skali roku (pkt 1.2 umowy). Wysokość należnych odsetek kapitałowych nie jest jednak możliwa do wyliczenia, bo nie wiadomo od jakich kwot kapitału zawartego w poszczególnych ratach należy te odsetki liczyć. Z umowy nie wynika jaką część tych rat stanowiła nienależna prowizja. Z harmonogramu wynika nadto, że choć raty były równe, to ich części składowe zmieniały się w tym sensie, że z biegiem czasu trwania umowy rosła część kapitałowa, a malała część odsetkowa. W związku z tym, sąd nie dysponuje danymi pozwalającymi na dokładne wyliczenie wysokości należnych odsetek kapitałowych. Obliczenie ich od ogólnej sumy udzielonego kapitału byłoby tworzeniem treści umowy (do czego sąd nie jest upoważniony), bo z harmonogramu spłat wynika, że raty nie były w ten sposób ustalane. Wysokość odsetek kapitałowych sąd uznał więc za niewykazaną.

Z poczynionych ustaleń wynika, że powodowi przysługiwało wobec pozwanego wykazane co do zasady i wysokości roszczenie o zapłatę kwoty łącznie 3150 zł (kapitał + opłata przygotowawcza). Pozwany bezspornie nie zapłacił na rzecz powoda żadnej kwoty tytułem spłaty niniejszej pożyczki. Powód mógł więc domagać się od pozwanego zapłaty 3150 zł i taką też kwotę zasądzono w punkcie 1 wyroku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono, jak w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach od należności głównej zasądzonej w punkcie 1 wyroku orzeczono zgodnie z art. 481 §§1 i 2¹ k.c. Datę początkową ich naliczania wskazano jako dzień rozwiązania umowy. Powództwo o zapłatę dalszych odsetek za opóźnienie w czasie trwania umowy (od 4 do 7 stycznia 2023 r.) oddalono, bo powód nie wykazał, aby już wtedy pozwany zalegał z zapłatą sumy należnych rat pożyczki dochodzonej pozwem. Niewątpliwie jednak zostały one postawione w stan wymagalności z dniem rozwiązania umowy.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 3 wyroku zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Powód poniósł koszty procesu obejmujące opłatę od pozwu 500 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata 1800 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2018 r., poz. 1800), czyli łącznie 2317 zł. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu. Powód wygrał sprawę w części 40%, bo z żądanej kwoty 8 042,07 zł

zasądzono na jego rzecz 3 150 zł. Dlatego na rzecz powoda zasądzono 40 % poniesionych przez niego kosztów procesu, czyli 926,80 zł. O odsetkach od zasądzonych kosztów procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo nadano rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzeczono, jak w punkcie 4 wyroku.

(...)

K. G.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)